

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 09-2136 מ.י. ועדה ומחוז-דרום נ' אבו אלקיעאן

- בעניין:
1. אבו אלקיעאן סברי - בש 3613/04 , בש 6927/03 , בש 6929/03 המבקשים
 2. אבו אלקיעאן נאג'ח - בש 6613/03 בש 7690/03
 3. אבו אלקיעאן אברהים - בש 6614/03
 4. אבו אלקיעאן חמד - בש 6615/03
 5. אבו אלקיעאן עבד אל רחמן - בש 6616/03
 6. אבו אלקיעאן עלי - בש 6621/03 , בש 8475/03 , בש 8477/03
 7. אבו אלקיעאן עטווה - בש 6623/03 בש 7688/03 , בש 7844/03
 8. אבו עליקאן ג'אסר - בש 6925/03
 9. אבו עליקאן סאלם - בש 6926/03 , בש 7687/03
 10. אבו אלקיעאן רתאב - בש 6928/03
 11. אבו אלקיעאן עאקלה - בש 6931/03
 12. אבו אלקיעאן אמאל - בש 6932/03
 13. אבו אלקיעאן חסין - בש 6934/03
 14. אבו אלקיעאן ראמזי - בש 7681/03
 15. אבו אלקיעאן אחמד - בש 7686/03
 16. אבו אלקיעאן עזאת - בש 7689/03
 17. אבו אלקיעאן יעקוב - בש 7691/03 , בש 8480/03
 18. אבו אלקיעאן תיסיר - בש 8473/03
 19. אבו אלקיעאן מסאד - בש 8479/03
- ע"י ב"כ עו"ד חסן ג'בארין
נגד

מדינת ישראל – ועדה מחוזית לתכנון ולבנייה דרום

ע"י ב"כ עוה"ד ליאורה אפרתי המשיבה

נוכחים:

חלק מן המבקשים ובאת כוחם – עו"ד בשארה סוהאד.
ב"כ המשיבה - עו"ד ליאורה אפרתי סינאוני.

החלטה

החלטה זו מהווה הכרעה בבקשות לביטול צווי הריסה שיפוטיים, שניתנו במעמד צד אחד, בשנת 03, ע"י כבי' השופט י. שפסר, מבית משפט השלום (דאז) בבאר-שבע, לפי סעיף 212 לחוק התכנון והבנייה, תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק התכנון והבנייה"). ההליכים החלו בבית-המשפט השלום בבאר-שבע והועברו לבית-המשפט השלום בקריית-גת, לאחר שעברתי לכהן בבית-משפט זה.

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 09-2136 מ.י. ועדה ו מחוז-דרום נ'
אבו אלגיעאן

רקע

1 המדובר הוא ב- 32 צווים, שניתנו בחודש ספטמבר 03', בעקבות בקשות שהגישה המשיבה
2 באוגוסט 03'. צווי ההריסה נשוא החלטה ניתנו במעמד צד אחד, לאחר שנרשם בתצהירים
3 אשר צורפו לבקשות למתן צווי הריסה, בין היתר, כי נעשה ניסיון לבדוק ולאתר מי בנה את
4 המבנים, מי הבעלים של המבנה, השוכר או המשתמש בו. נרשם, כי מספר פעמים היה ביקור
5 במקום והמפקח לא הצליח לאתר אדם כזה. במקום הושארה התראה ואיש לא התקשר
6 כדי להזדהות כבעל עניין במבנה. בתצהירים נרשם, כי המבנים נבנו ללא היתר בנייה ובניגוד
7 לחוק התכנון והבנייה, כי אין אפשרות לקבל היתר במקום, וכי הם נבנו במקום שאינו מיועד
8 לישוב, אלא באתר שהתכנון לגביו היה ייעור, לפי תמ"מ 14/4. כן נרשם, שהמבנה מפריע
9 לתוכניות עתידיות במקום.

10
11
12 הבניינים ממוקמים מערבית לכביש יתיר, במקום המכונה "אבו אלגיעאן".

13
14 ביום 1.6.05, הודבקו צווי ההריסה, בסיוע משטרה, על המבנים השונים.

15
16 בחודש אוקטובר 06', נודע למבקשים על כוונת המשיבה להוציא לפועל את צווי ההריסה,
17 לטענתם, משמועות על כוונת המשטרה לעשות כן ובעקבות כך, הוגשו בקשות לעיכוב ביצועם
18 של הצווים ולביטולם. הבקשות לביטול הצווים הן הבקשות הנתונות להכרעה במסגרת
19 החלטה זו.

20
21 בטרם הוגשו הבקשות שלפניי, הגישו שישה מן המבקשים בקשה כללית (בי"ש 7079/06)
22 לעיכוב ביצועם של צווי הריסה, לפי סעיף 212 לחוק התכנון והבנייה, ביחס למבנים במקבץ
23 הבנייה נשוא הבקשה שלפניי, וזאת עד לקבלת פרטים בדבר צווי ההריסה שהוצאו.
24 בהחלטתו מיום 23.10.06, החליט כב' השופט ג. גדעון מבית-המשפט השלום בבאר-שבע,
25 לעכב את ביצוע הצווים, בכפוף להפקדה של 10,000 ₪ על-ידי כל מבקש, התחייבות עצמית,
26 והגשת בקשה לביטול הצווים תוך 7 ימים. המשיבה ביקשה מבית-המשפט להורות לאותם
27 ששת המבקשים לזהות את המבנים אשר שייכים להם ולאחר אורכות שניתנו, בשל אי
28 התייצבותם של המבקשים במועדים שנקבעו לצורך זיהוי כאמור, זיהו ששת המבקשים
29 כמעט את כל המבנים אשר ביחס אליהם הוצאו צווי ההריסה, כך שכל אחד זיהה בין 1 ל-

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

13 מבנים, כמבנים אשר שייכים לו. לעניין זה, אפנה לתצהירו של המפקח יחיאל מלכה מיום
21.5.07, אשר צורף לתגובת המשיבה לבקשה לביטול הצווים, הכולל טבלה מפורטת לגבי כל
מבנה ומבנה אשר זוהה על-ידי ששת המבקשים האמורים.

מעיון בתיק עולה, כי לאחר הזיהוי האמור, הוגשו הבקשות לביטול צווי ההריסה, הן
הבקשות שלפניי. הבקשות הוגשו על-ידי מבקשים אחרים, למרות שששת המבקשים
הראשונים זיהו כמעט את כל המבנים כמבנים אשר שייכים להם.

במסגרת הדיון בבקשות לביטול צווי ההריסה, נחקרו המצהירים מטעם המבקשים ומטעם
המשיבה וב"כ הצדדים הגישו סיכומים בכתב.

טענות המבקשים

טענות המבקשים בסיכומיהם הינן כדלקמן:

1. המשיבה נהגה בחוסר תום לב בהגשת הבקשות למתן צו הריסה, באשר בתי-המשפט
השלום והמחוזי בבאר-שבע קבעו, במסגרת פסקי-דין שניתנו בתביעות פינוי שהגישה
המדינה נגד המבקשים, כי המבקשים בני רשות ללא תמורה במקרקעין, אם כי בית-
המשפט הורה על פינויים של המבקשים מן המקום.
2. קמה למבקשים הגנה מן הצדק, שכן המדינה עצמה ביקשה מהם להתיישב במקום.
הגשת בקשה למתן צווי הריסה מהווה הפרה של עקרונות ההגינות בפעולות המינהל
הציבורי.
3. ההחלטה להגיש בקשות למתן צו הריסה נעשתה מבלי לבדוק את המסכת העובדתית
הרלוונטית, אלא זאת החלטה שרירותית, מתוך מטרה לפנות ערבים מן המקום
וליישב במקומם אוכלוסייה יהודית.
4. המשיבה לא הוכיחה קיומה של עבירת בנייה.
5. לא התקיים התנאי שבסעיף 212(1) לחוק התכנון והבנייה באשר לאי יכולתה של
המשיבה למצוא את בעלי הבתים ומי שמתגורר בהם. נטען, שלא די בהדבקת
התראות ללא פעולות בירור נוספות, כדי לעמוד בתנאים של הסעיף האמור. לכן,
כנטען, לא הייתה בידי בית-המשפט הסמכות להוציא הצווים במעמד צד אחד.

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה 1 מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

6. לא מתקיים אינטרס ציבורי, אשר מצדיק הפעלת הסמכות לפי סעיף 212 לחוק התכנון והבנייה: אין הבתים מהווים מטרד ציבורי, לא נשקפת מהם סכנה, הבתים קיימים במקום מזה שנים, ייעוד השטח הוא למגורים, הנסיבות האישיות וההיסטוריה של הכפר מהווים אינטרס ציבורי רם מעלה, השקול כנגד הריסת הבתים. עצם העובדה שהבתים נבנו ללא היתר, אם כך יוכח, אינה עילה מספקת להריסתם. דבר לא השתנה במשך השנים, באופן שיצדיק הריסת הבתים. המשיבה ידעה את דבר קיום הבתים, היא אתראית למיקומם על-פי הוראת המושל הצבאי, והיא גם הושיטה יד למבקשים וסייעה להם לאחר הסופה בשנת 97. ייעור אינו אינטרס ציבורי אשר יצדיק הריסת הבתים. קיימת טיוטת תוכנית מתאר מפורטת, המייעדת את השטח להקמת יישוב. המבקשים הגישו התנגדות לתוכנית זו, אך על-פי התוכנית, המקום מיועד למגורים. מטרת הבקשה למתן צווי הריסה הייתה להפעיל לחץ על המבקשים לנטוש את מקום מגוריהם ולעבור להתגורר באחד מריכוזי הבדואים הקיימים, ותחת זאת ליישב במקום אוכלוסיה יהודית.
7. יש להביא בחשבון את נסיבותיהם האישיות של המבקשים ובני משפחותיהם, כ-500 נפשות, אוכלוסיה קשת יום, החיה ברמת חיים נחותה ביותר.
8. הצווים מנוגדים לכללי הפרשנות החוקתית ויש לפרש את סעיף 212 באופן שלא יפגע במבקשים.
9. הותרת הצווים תפגע בזכות הקניין של המבקשים, בזכותם לכבוד ולהליך הוגן.
10. הצווים אינם עומדים בתנאי פסקת ההגבלה, הם פוגעים בזכויות חוקתיות של המבקשים והם אינם לתכלית ראויה וגם לא עומדים במבחן המידתיות.

טענות המשיבה

טענות המשיבה בסיכומיה הינן כדלקמן:

1. למבקשים אין זכויות במקרקעין עליהם הוקמו המבנים נשוא הבקשות. כך נקבע בע"א (מחוזי באר-שבע) 1165/09 איברהים פארהוד אבואלקיעאן ואח' נ' מד"י (פסק-דין מיום 28.2.11, (להלן: "פסק-הדין שבערעור"). בית-המשפט המחוזי קבע, כי למבקשים אין זכות בעלות או טענת בעלות במקרקעין, למבקשים ניתנה רשות שימוש הדירה במקרקעין וקמה למדינה הזכות לדרוש את פינויים מהם (על פסק-הדין הזה הוגשה בקשת רשות ערעור לבית-המשפט העליון, אשר טרם נדונה).

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

- 1 המבנים נשוא הבקשות נבנו ללא היתר. 2.
- 2 לא הייתה אפשרות לאתר את האחראים לבנייה והדבר עולה גם מהתנהלות 3.
- 3 המבקשים עצמם במסגרת ההליכים האלה. נעשו פעולות חקירה במגמה להתחקות 4
- 4 אחר זהות הבעלים של המבנים ומשנמנעו המבקשים מלשתף פעולה, אין להם להלין 5
- 5 אלא על עצמם.
- 6 מתקיימת עילה נוספת למתן הצו, והיא לפי סעיף 212(5) לחוק התכנון והבנייה, 4.
- 7 באשר בניית חלק מהמבנים נעשתה לפני יותר מ- 5 שנים.
- 8 הוכח קיומו של אינטרס ציבורי אשר מצדיק הותרת הצווים על כנם: המבנים 5.
- 9 מצויים על מקרקעי מדינה, לא ניתן להוציא היתרי בנייה למבנים הקיימים על 9
- 10 המקרקעין, היקף הבנייה הוא נרחב.
- 11 הוצאת הצווים לפי סעיף 212 לחוק היא מידתית וניתנה לאחר קבלת מלוא הנתונים. 6.
- 12 אין מקום לקבל את הטענה בדבר קיומה של הגנה מן הצדק.
- 13 אין פגיעה בזכות הקניין, שכן גם אם הייתה למבקשים זכות במקרקעין, אין פירוש 7.
- 14 הדבר כי הם רשאים לבנות שלא כדין, ככל שעולה על רוחם. משמתקיים אינטרס 14
- 15 ציבורי לסילוק המבנים ומשקיים פתרון למבקשים ביישוב קבע, הפגיעה במבקשים 15
- 16 היא מוגבלת, מה גם שהמקרקעין אינם שייכים למבקשים כפי שנקבע בפסק-הדין 16
- 17 שבערעור.

התנאים להפעלת סמכויות לפי סעיף 212 לחוק התכנון והבנייה

18 הצווים ניתנו מכוח הסמכות הנתונה לבית המשפט בסעיף 212 לחוק התכנון והבנייה, אשר 20

21 זו לשונו:

- 22
- 23 "212. נעברה עבירה בבנין לפי פרק זה, ואילו הורשע עליה אדם היה בית 23
- 24 המשפט רשאי לצוות כאמור בסעיף 205, רשאי הוא לצוות כן אף ללא 24
- 25 הרשעה, ובלבד שחלה אחת הנסיבות האלה:
- 26 (1) אין למצוא את האדם שביצע את העבירה;
- 27 (2) אי-אפשר או בלתי מעשי הוא למסור לו הזמנה לדין;
- 28 (3) מי שהיה בעל הבנין בשעת ביצוע העבירה וביצע אותה איננו בעל הבנין 28
- 29 עוד;

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 09-2136 מ.י. ועדה ו מחוז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 (4) אין להוכיח מי ביצע את העבירה;

2 (5) מי שביצע את העבירה מת או אינו בר-עונשין מסיבות שאין בהן כדי

3 לעשות את פעולתו חוקית."

4

5 על פי הסעיף, ניתן להוציא צווי הריסה על פיו, אם נעברה עבירה לפי הפרק בחוק בו מצוי

6 הסעיף ואילו הורשע אדם עליה, רשאי היה בית המשפט ליתן צו הריסה כנגד המבנה.

7 על-פי הוראות הסעיף, לא די בכך שמבנה נבנה ללא היתר ועל בית המשפט להשתכנע כי

8 התקיימה אחת מן הנסיבות שפורטו בסעיף, בטרם ייתן צו הריסה על פיו. המדובר הוא

9 במקרה בו לא ניתן למצוא את האדם שביצע את העבירה, או כי בלתי מעשי למסור לו הזמנה

10 לדין במשפט פלילי. מקרה אחר אשר יצדיק מתן צו הריסה הוא כאשר מי שהיה הבעלים של

11 המבנה, אינו הבעלים עוד. כך גם במקרה בו אין דרך להוכיח מי ביצע את העבירה. לבסוף,

12 ניתן להוציא צו הריסה כאשר מבצע העבירה מת או אינו בר עונשין עוד. לעניין זה יש לציין

13 כי פסיקת בתי המשפט הכירו במקרה של התיישנות העבירה כמקרה הנכנס לגדר "אינו בר-

14 עונשין".

15 המסקנה היא כי מטרת הסעיף הייתה ליתן בידי בית המשפט סמכות לאכוף חוקי הבנייה,

16 מקום שבו לא ניתן ללכת "בדרך המלך", שהיא הגשת כתב אישום נגד עבריין הבנייה, וזאת

17 על מנת שלא להשלים עם התופעה התמורה של בנייה בלתי חוקית, בבחינת איש הישר בעיניו

18 יעשה. הסעיף בא לתת פיתרון באותם המקרים שנקיטת הליך פלילי אינה אפשרית, וכדי

19 למנוע מצב לפיו מבנה שלידתו בעבירה, ממשיך לעמוד על תילו באין מפריע, בשמשו דוגמא

20 שלילית, תוך שחוטא יצא נשכר בשל חוסר האפשרות להביאו לדין פלילי.

21 גם אם התקיימו התנאים שנקבעו בסעיף 212 למתן צו הריסה ללא הרשעה, הרי לא די בכך

22 לצורך מתן צו הריסה. בית המשפט העליון קבע, והדבר הוא בבחינת הלכה ידועה ומבוססת,

23 כי על מבקש הצו לשכנע את בית המשפט כי קיים גם אינטרס ציבורי בהוצאת הצו.

24 כך למשל נאמרו הדברים מפי כב' השופט קדמי בע"פ 2490/97 אליהו יצחק נ. הוועדה

25 המקומית לתכנון ולבניה, פ"ד נב(1), 136, 142:

26

27 "כאשר מדובר בהריסה מכוח הסמכות שבסעיף 205 לחוק התכנון, די לה לתביעה

28 בקיומה של הרשעה בהקמת מבנה ללא היתר, והכלל שקבע בית-משפט השלום

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.ג. ועדה ו מחז-דרום נ' אבו אלקיעאן

1 כנקודת מוצא למתן צו ההריסה במקרה דנן – "אכן, בדרך כלל בנין שנבנה ללא
2 היתר דינו להיחרס" – כוחו יפה בעניין זה.
3 ברם, כאשר מדובר בבקשה למתן צו הריסה ללא הרשעה – לפי סעיף 212 לחוק
4 התכנון – שונים פני הדברים. בעניין זה, אין די לה למדינה בהוכחה כי נתקיימו
5 התנאים המקימים את הסמכות לצוות על ההריסה, ועליה להוכיח כי בנסיבות
6 העניין ישנה הצדקה ליתן צו כזה מטעמים של "עניין ציבורי" חשוב; כאשר בפני
7 המתנגד למתן הצו פתוחה האפשרות להציג שיקולים התומכים בהתנגדותו. צו
8 הריסה יינתן רק במקום ששיקולי ה"עניין הציבורי" גוברים על השיקולים
9 האחרים שמציג המתנגד. העובדה שהמבנה נושא הבקשה הוקם ללא היתר, מהווה
10 תנאי יסודי לסמכותו של בית-המשפט לפי סעיף 212 לחוק התכנון ומקובל עליי
11 שעצם הקמתו של המבנה שלא כחוק מהווה שיקול נכבד להריסתו. ברם, ככלל, לא
12 יהיה די בשיקול זה לבדו כדי להכריע את הכף בזכות מתן צו הריסה, ועל בית-
13 המשפט לבחון אם בנסיבות העניין מחייב העניין הציבורי את הריסת המבנה.
14 אמנם, לשון הפתיח של סעיף 212 הנ"ל מדברת בסמכות "לצוות כאמור
15 בסעיף 205", ולכאורה – מתבקשת מכך המסקנה כי המדובר ב"סמכויות" זהות
16 בכל הקשור ליישומן. ברם, ההבחנה בקשר ליישום הסמכות הקבועה בשני
17 הסעיפים האמורים נעוצה באופייה של הסמכות ובתכלית יישומה ולא בלשון
18 המבטאת אותה. על-מנת להצדיק מתן צו הריסה, על בית-המשפט לבדוק כל
19 מקרה "לאור נסיבותיו ומול הנסיבות הייחודיות של המקרה, גם יתן בית המשפט
20 את דעתו לאינטרס הציבורי שחוטא לא יצא נשכר, וכי אין להתיר התרחבות
21 האנדרלמוסיה בכל הנוגע לחוקיות הבניה" (מתוך רע"פ 3460/94-3465, 3476-
22 3472 מאדי עלי סואעד ואח' נ' מדינת ישראל – על ידי הועדה המחוזית לתכנון
23 ולבניה, מחוז הצפון [2]).
24 יהיו אפוא מקרים שבהם יגיע בית-המשפט לכלל מסקנה כי יש הצדקה ליתן צו
25 הריסה לפי סעיף 212 הנ"ל בשל כך שבנסיבות המיוחדות למקרה, עומדת הותרת
26 המבנה הבלתי חוקי על כנו בניגוד זועק "לאינטרס הציבורי שחוטא לא יצא
27 נשכר"; יהיו מקרים שבהם תהיה הצדקה למתן הצו במניעת ה"אנדרלמוסיה"
28 שיוצרת בנייה ללא היתר ויהיו מקרים שבהם תימצא ההצדקה למתן הצו
29 ב"מטרד" שיוצר המבנה שנבנה שלא כחוק. ברם, על-מנת להגיע לכלל המסקנה

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 האמורה, על בית-המשפט לעמת כנגד השיקולים "הציבוריים" האמורים –
2 שאינם מהווים, כמובן, רשימה ממצה – את השיקולים ה"אישיים" של המתנגד
3 להריסה, ומטבע הדברים, שתהיינה בוודאי נסיבות שבהן יגברו השיקולים
4 ה"אישיים" על השיקולים ה"ציבוריים", והמבנה שהוקם שלא כחוק לא ייהרס
5 (ראה ע"פ 318/81 ג'רסי נ' מדינת ישראל [3]; ועיין ע"פ (ת"א) 489/94 לדני נ'
6 מדינת ישראל [5]).

7
8 על הלכה זו חזר בית המשפט העליון ברע"פ 124/01 ניקר נ. מדינת ישראל, פ"ד נו(3), 151,
9 בקבעו:

10
11 "דברים אלה - מקובלים עלי. לענין סעיף 212 - להבדיל מסעיף 205 לחוק - לא די
12 למדינה להראות כי הבניה היא ללא היתר. עליה להראות "הצדקה" להריסה.
13 למתנגד לצו לפי סעיף 212 האפשרות להראות מדוע לא "מוצדק" הוא להרוס את
14 המבנה, ובית המשפט - מכריע. לא בכדי תיקנה המדינה את בקשתה בבית
15 המשפט לענינים מקומיים לאחר פסק הדין בענין יצחק; אלא שהאחרון לא היה
16 מוכן לקבוע על יסוד חוות דעתה של המהנדסת ברקוביץ שהמבנה מסוכן הוא.

17
18 ואולם; ראוי להדגיש: לעתים השיקולים התומכים במתן צו הריסה עולים בעליל
19 מנסיבות המקרה והנטל המוטל על המדינה הוא נטל קל מאוד. כך, למשל, בע"פ
20 (ב"ש) 271/75 טייב נ' מ"י, פ"מ תשל"ו (2) 291, ניתן צו הריסה מכוח סעיף 212
21 לחוק לגבי דוכן שנבנה ללא היתר שעמד על מדרכה שיועדה לשמש מעבר להולכי
22 רגל; ובע"פ (ת"א) 518/68 יחזקאל נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה מחוז ת"א
23 פ"מ ע"ב 68, הוצא צו הריסה למבנה שהוקם שלא כדין שעמד בניגוד מוחלט
24 לתכנית הבינוי במקום, כשהמבנה עיכב הקמתו של אולם התעמלות בבית ספר
25 סמוך. לגבי מבנה זה צויין שם כי אין שמץ סיכוי שאי פעם יינתן היתר. ניתן
26 להעלות על הדעת דוגמאות נוספות בהן הנטל המוטל על המדינה להראות
27 לכאורה הצדקה להריסה הוא קל עד למאוד..."

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 09-2136 מ.י. ועדה ומחוז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 אפנה גם לע"פ 874/78 סואעד נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה, הגליל-המרכזי, פ"ד לה (1)
2 678 ; ע"פ (נצי') 224/91 פאלח נ' מדינת ישראל, פ"מ נב(3) 332 ; רע"פ 1253/00 סבג נ' מדינת
3 ישראל, דינים עליון נח, 421.

4
5 תמצית הדברים היא כי כאשר עסקינן בצו הריסה לפי סעיף 212 לחוק, מכוון הצו כנגד
6 המבנה ולא העבריון. מטרת הסמכות שניתנה בעניין זה היא למנוע תקלה ציבורית, מטרת
7 לציבור. על בית המשפט לבחון, בכל מקרה ומקרה, את האינטרס הציבורי מול האינטרסים
8 של המבקש את ביטול הצו, ומקום שישתכנע כי הראשון גובר על האחרון, יהיה מקום ליתן
9 את הצו. לעיתים, די יהיה בשיקול שמא יצא חוטא נשכר, וממשיך לעמוד מבנה בלתי חוקי
10 על תילו, כדי להצדיק את מתן הצו, אך יתכנו מקרים שבהם לא יסתפק בית המשפט בכך,
11 ויאות ליתן צו הריסה רק אם התקיימו אינטרסים ציבוריים נוספים המצדיקים זאת.

12
13 **נעברה עבירה**

14 טוענים המבקשים כי המשיבה לא הוכיחה שבוצעו עבירות בנייה וכי נטל השכנוע בעניין זה
15 מוטל על כתפיה של המשיבה והוא זהה לנטל השכנוע בפלילים, בבקשות למתן צווי הריסה
16 לאחר הרשעה.

17
18 קיים צדק בטענת המשיבה בסיכומיה, כי המדובר הוא בהרחבת חזית המחלוקת שבין
19 הצדדים, שכן טענה זו לא נטענה אלא בסיכומים. מבחינה זו, דין הטענה להידחות.

20
21 ואולם, גם לגופו של עניין, מצאתי כי יש לדחות את טענת המבקשים ואני קובע שעלה בידי
22 המשיבה לשכנע כי המבנים נשוא הבקשות שלפניי, נבנו ללא היתר. המפקחים הצהירו
23 בתצהירים אשר צורפו לבקשות למתן צווי הריסה, כי המבנים נבנו ללא היתר. הצהרה זו לא
24 נסתרה בחקירה נגדית.

25
26 אשר על כן, אני דוחה את הטענה לפיה לא מתקיים התנאי לפיו "נעברה עבירה בבניין",
27 כרשום ברישא לסעיף 212.

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-זרום נ'
אבו אלקיעאן

האפשרות לאתר את האחראים לבנייה או את האדם שביצע את העבירה

טוענים המבקשים, כי גרסת המשיבה לפיה לא ניתן היה לאתר את האנשים הקשורים למבנים, סותרת את העובדה כי הוגשו על-ידי המדינה תביעות לסילוק-יד ולפינוי באפריל 04' כנגד המבקשים, שם פרטה המדינה את פרטי המתגוררים במקום, מספרי תעודת הזהות שלהם ומספר הילדים בבתיים. יש בכך כדי להעיד על כך, לפי הנטען, שהמשיבה כאן לא עשתה את כל שביכולתה לאתר את הבעלים של המבנים.

כן טוענים המבקשים, כי לא די בהדבקת התראות כדי לצאת ידי-חובה בעניין זה. המפקחים לא ניסו לדפוק על הדלתות, לא ניסו לדבר עם בעלי הבתים, לא דיברו עם נשים, במקום שלא נכחו אנשים בבתיים, הפקחים לא ניסו לחזור שוב למקום ואת שאלותיהם הפנו המפקחים באופן אקראי למי שנכח לידם. מוסיפים המבקשים וטוענים, כי לא נעשה ניסיון לברר במינהל מקרקעי ישראל מי הבעלים של הבתים. עוד נטען, כי בסמכותו של בית-המשפט היה לקבוע שהעתק הבקשה למתן צו הריסה יודבק על כל מבנה ומבנה ולא היה מקום ליתן את הצו במעמד צד אחד.

בנסיבות הבקשות שלפניי, לא אוכל לקבל את טענת המבקשים, כי המשיבה לא עשתה די לאיתור הבעלים של המבנים. נכון הדבר, כי מן הראיות עולה שהמפקחים נמנעו מדבר עם נשים וחלקם אף נמנעו מדפוק על דלתות.

יחד עם זאת, בתצהירים אשר צורפו לבקשות למתן צווי ההריסה נרשם מפורשות, כי נעשו מספר ביקורים במקום מתוך ניסיון לאתר מי בנה את המבנים, מי הבעלים שלהם, מי השוכר או המשתמש בהם. מעדויות המפקחים עולה, כי נעשה על ידם ניסיון לשאול שאלות, אך הם לא זכו לשיתוף פעולה. כך העיד המפקח אבי לוי בדיון שהתקיים ביום 5.4.09, באומרו "אנו ראינו נשים וילדים הגברים שהיו שם שניסינו לתשאל אותם, זה היה לפני מספר שנים, גם נשים וגברים וניסינו לשאול אותם לגבי המבנה ואחרים לא רצו לדבר איתנו ולא ענו לשאלות והיה קשה לזהות מיהו בעל המבנה הספציפי... לגבי גברים היה ניסיון ועם נשים אנו לא מדברים... הגברים שהיו באזור ניסינו לברר של מי שייך הבית איזה אדם שנוכל לנהל מגעים שנברר מה יעלה בגורל אותו מבנה" (עמ' 138, ש': 19-26 לפרוט').

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1
2 כן אפנה לדבריו של אותו העד בעמ' 139, שי' :26, עד עמ' 140, שי' :3 לפרוטי, עת השיב
3 לשאלה האם ביקש מספרי טלפון מן האנשים : "עניתי על זה אני חושב, מהגברים לא יכולנו
4 לקבל תשובות בכלל, מהנשים הסברתי שאנו מנסים לא לפנות אליהם מספר הטלפון שלנו
5 על גבי ההתראה והם בחרו שלא לפנות, לא קיבלתי מספרי טלפון". העד נשאל "לא ביקשת
6 לקבל" והוא השיב : "לא נכון, ניסינו לקבל פרטים ופרטים אומר מספר טלפון, שמות,
7 מספר זהות ולא קיבלנו שום דבר".

8
9 אני סבור, כי השאלה אם ביצעה המדינה, בטרם הגישה בקשה למתן צו הריסה לפי סעיף
10 212 לחוק, את כל הדרוש על מנת לאתר את מי שקשור למבנה, היא תלויה נסיבות. לא הרי
11 מקרה שבו המדובר הוא בבית אחד או בבתים בודדים, בהם ניתן לבקר במספר ביקורים עד
12 אשר ימצא המתגורר במקום, כמקרה כמו המקרה דנן, שבו המדובר הוא במספר רב של
13 מבנים, לגביהם קיים חשד שהם נבנו ללא היתר, וכאשר קיים צורך בהתארגנות רחבת היקף,
14 מבחינת מספר אנשים והגופים המשתתפים בפעולת האיתור. במקרה הזה, למרות הקושי,
15 נעשו מספר ביקורים במקום, והיה גם צורך בהתארגנות רחבת היקף, בגיוס מספר מפקחים
16 ובכח משטרה.

17
18 מן הראיות שלפניי עולה, כי המשיבה, באמצעות פקחיה, עשתה ניסיון לקבל פרטים מן
19 האנשים שהיו במקום לגבי המבנים נשוא הבקשות שבפניי, אך היא נתקלה בהעדר שיתוף
20 פעולה. בנסיבות אלה, בהתחשב בכך שאין המדובר הוא בבקשה בודדת אלא במקבץ בתים
21 שאינו קטן, אני סבור שנעשו מאמצים סבירים וראויים כדי לאתר את הבעלים של המבנים
22 או את המשתמשים בהם, מאמצים אשר לא צלחו.

23
24 אינני מקבל את טענת המבקשים, שמטרת המפקחים הייתה להדביק התראות ותו לא. מן
25 הראיות עולה, שהדבקת ההתראות המזמינות את המשתמשים במבנים לבוא וליתן גרסה
26 במשרדי המשיבה, הייתה בגדר פעולת המשך לניסיונות האיתור בשטח, מעין פעולת חקירה
27 מתמשכת, אשר לא צלחה בשל העדר הענות מצד המתגוררים בבתים השונים.

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 גם המפקחים ראו בפעולת הדבקת ההזמנות לחקירה משום חלק מניסיונות האיתור. כך
2 העיד העד פרטוש ודבריו נרשמו בפרוטוקול מיום 8.4.10, עמ' 7, ש' : 19-25 : "ברגע שאני
3 יודע באופן וודאי שיש מישהו ביד והוא מזדהה כבעל הבית, ברור שאגיש לו ביד ולא אדביק
4 על הדלת...נכון אבל אני אומר עוד משהו היינו שם במבצע מאוד מאוד גדול. היום הזה הוא
5 יום שדיברו עליו בכל המגזר הבדואי, לא רק שם, ז"א, שכולם ראו אותנו וידעו עלינו אם יש
6 אנשים שמסתתרים בתוך הבית לא אחפש אותם בכח. אתה משאיר התראה על הדלת על
7 מנת שיצרו איתך קשר. זאת העבודה שלנו".

8
9 בע"פ (ב"ש) 5318/08 אל סאנע טראבין ואח' נ' הועדה המקומית לתכנון ולבנייה עומר
10 (פורסם במאגרים משפטיים), נדון ערעור על החלטה שלי בב"ש 9191/06 ואח', אשר עניינה
11 היה בקשה לביטול צווי הריסה שניתנו לפי סעיף 212, לגבי מקבץ של בתים של שבט
12 הטראבין, אשר שכן אותה עת בסמוך לישוב עומר. באותו המקרה, הניסיון לאתר את בעלי
13 הבתים היה דומה ביותר לניסיון שנעשה במקרה שלפניי. כבי' השופטת דפנה אבניאלי,
14 בדחותה את הערעור על ההחלטה שלא לבטל את צווי ההריסה, קבעה שיש לקבל את הטענה
15 כי הדבקת ההתראות הייתה אף היא בגדר ניסיון למצוא את בעלי המבנים, ניסיון שנכשל
16 לאחר שנכשל הניסיון הקודם לאתר את בעלי המבנים באמצעות המפקחים שהגיעו למקום
17 ולא זכו לשיתוף פעולה מצד הנוכחים במקום. כבי' השופטת אבניאלי קבעה, כי לו היו
18 המערערים בפניה מתייצבים במשרדי המשיבה כדי להזדהות כבעלים של המבנים והיו
19 מסרבים למתן עדות, ניתן היה להסתפק בכך לצורך זיהויים, אך משלא התייצב איש וגם לא
20 הודיע בדרך אחרת כי הוא הבעלים של המבנים, וכי הוא מבקש שביהמ"ש לא יעשה שימוש
21 בסמכותו להוצאת הצווים, הרי נכונה הייתה הקביעה של בית-משפט קמא, כי הניסיון
22 להתריע על הכוונה להוציא צווי הריסה – נכשל. "הממצא העובדתי, לפיו איש מהנוכחים
23 במקום לא הזדהה כבעלים של המבנים ולא מסר פרטים אודות הבעלים, מזדקר לעין-כל,
24 ויש בו כדי ללמוד על חוסר שיתוף הפעולה מצידם של המערערים, בעת ביקורם של
25 הפקחים במקום, שנעשה תחת אבטחה כבדה ובתנאים קשים, כפי שמצוין בהחלטתו של
26 בית-משפט קמא. לסיכום – לא מצאתי מקום להתערב במסקנתו של בית-משפט קמא, כי
27 בנסיבות העניין נעשו מאמצים סבירים וראויים על-ידי המשיבה, למצוא את הבעלים של
28 המבנים, וכי הדבקת ההתראות בטרם הוצאת צווי ההריסה, הייתה בגדר יוזמה נוספת
29 שהמשיבה נטלה על עצמה, כחלק מהניסיונות, אשר כל תכליתם היה להודיע בכל

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 האמצעים העומדים לרשותה, כי בכוונתה להוציא צווי הריסה למבנים" (עמ' 8 לפסה"ד
2 מיום 27.5.09).

3
4 לאור האמור, עלי לקבוע כי המשיבה, באמצעות פקחיה, פעלו באופן סביר וראוי בנסיבות,
5 כדי לנסות ולזהות את האנשים אשר מתגוררים במבנים וקשורים אליהם, לרבות על דרך
6 הדבקות ההתראות, כפעולת חקירה המשכית. על כן, יש לומר כי בעת שהוגשו הבקשות למתן
7 צו הריסה, לא יכלה המשיבה למצוא את האדם שביצע את העבירה (סעיף 212(1) לחוק) וכי
8 לא היה בידה להוכיח מי ביצע את העבירה (סעיף 212(4) לחוק). לאור זאת, יש מקום לדחות
9 גם את טענת המבקשים, כי היה על בית-המשפט להורות על הדבקות הבקשות למתן צווי
10 הריסה, בטרם מתן הצו, שכן משהתקיימו התנאים שבסעיף 212, פעל בית-המשפט, בנותנו
11 את הצווים, על-פי סמכותו שבחוק.

12
13 לא רק זאת, אלא שמצאתי שיש לקבל את טענת המשיבה, כי המבקשים עצמם, בתחילת
14 ההליכים שבפניי, הראו בעליל כי קיים היה קושי אמיתי לזהות את הבעלים של כל מבנה
15 ומבנה. הרחבתי בדברים ולא לשווא, בפרק הרקע להחלטה זו. בתחילה הוגשה בקשה לעיכוב
16 ביצוע צווי ההריסה על-ידי שישה אנשים ובהמשך, הם זיהו 36 מבנים כמבנים השייכים
17 להם. אולם, בדיעבד, ולאחר שהוגשו הבקשות שלפניי, הסתבר כי הזיהוי היה זיהוי שווא,
18 שכן מבקשים אחרים הגישו בקשות בהן הם זיהו את המבנים כשייכים להם, למרות
19 שבתחילה זוהו אותם המבנים על-ידי מי מששת המבקשים הראשונים. על כן, אם המבקשים
20 עצמם מתקשים או מערימים מכשולים על פעולת הזיהוי, לא ניתן היה לדרוש מן המשיבה כי
21 תבצע פעולות זיהוי מעבר לפעולות הסבירות והראויות אשר היא עשתה במקרה שלפניי.

22
23 עוד עלי לדחות את טענת המבקשים, כי הגשת התביעה האזרחית על-ידי מינהל מקרקעי
24 ישראל כנגד המבקשים, מהווה ראיה לכך שהיה בידי המשיבה לזהות את הבעלים של
25 המבנים השונים. ראשית, לא הוכח כי תביעת המינהל לפינוי הוגשה תוך זיהוי כל מבקש
26 כקשור למבנה כזה או אחר ונראה שלא כך הדבר. שנית, לא הוכיחו המבקשים כי בידי
27 המינהל קיים רישום של מבנים, לפי הבעלים או של המשתמשים בהם. על כן, הטענה
28 האמורה נדחת.

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 מכל המקובץ, אני קובע, שהתקיימו התנאים הקבועים בסעיף 212 לחוק התכנון והבנייה,
2 להוצאת צווי ההריסה נשוא הבקשות שלפניי. משבחרו המבקשים שלא לשתף פעולה עם
3 המשיבה, לאורך תקופה ארוכה, הרי במו ידיהם הם הביאו להתקיימותם של תנאי סעיף 212
4 ועל כן, אין להם להלין אלא על עצמם.

5

6

התיישנות

7 טוענת המשיבה, כי מן הראיות עולה שלפחות לגבי חלק מן המבנים, קיימת התיישנות
8 העבירה. לאור קביעתי דלעיל לעניין תנאים אחרים של סעיף 212 לחוק שמתקיימים במקרה
9 דנן, מיותר יהיה להכריע בטענה זו. מעבר לצורך אומר, שספק בעיני אם ניתן היה לקבל
10 אותה, גם לא בהתייחס לכל המצהירים אשר פורטו בסעיפים 76-96 לסיכומי המשיבה, שכן
11 לא כל המצהירים נתנו פרטים מדויקים לגבי מועד הבנייה, אלא חלקם אמר אמירות כלליות
12 (כגון בסוף שנות ה-90, נבנה לפני שנים רבות וכד').

13

14

אינטרס ציבורי

15 כפי שציננתי לעיל בפרק "התנאים להפעלת סמכויות לפי סעיף 212", לא די שהמדינה תוכיח
16 שהתקיימו התנאים שמקימים את הסמכות למתן צו הריסה, אלא שעליה גם להוכיח
17 שבנסיבות העניין, ישנה הצדקה ליתן הצו, מטעמים של עניין ציבורי חשוב. נקבע (למשל,
18 בעניין יצחק), כי על בית-המשפט לבדוק כל מקרה, לאור נסיבותיו, ומול הנסיבות הייחודיות
19 של המקרה גם ייתן בית-המשפט את דעתו לאינטרס הציבורי שחוטא לא ייצא נשכר וכי אין
20 להתיר התרחבות האנדרלמוסיה, בכל הנוגע לחוקיות הבנייה. יהיו מקרים שבהם יגיע בית-
21 המשפט למסקנה שההצדקה מצויה בנסיבות המיוחדות של המקרה, בהיות המבנה יוצר
22 מטרד או הפרעה בלתי נסבלת לציבור במקום, ויהיו מקרים אחרים שבהם ההצדקה תהא
23 בכך שבנסיבות אותו המקרה, הותרת המבנה על כנו תפגע באינטרס הציבורי שחוטא לא
24 ייצא נשכר. במקרים אחרים יכול שההצדקה תבוא מהצורך למנוע אנדרלמוסיה שיוצרת
25 בנייה בלתי חוקית. מובן, שמול אותם השיקולים הציבוריים, ישקול בית-המשפט את
26 השיקולים האישיים של המתנגד להריסה ולעיתים, שיקולים אישיים אלה יובילו לאי
27 הריסת המבנה.

28

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 במקרים שבהם המטרד הוא ברור, כגון בניית דוכן על מדרכה, מבנה שמעכב הקמתו של
2 מבנה ציבורי, הנטל על המדינה הוא קל מאוד (ראה לעניין זה, הציטוט מפסק-דין ניקר
3 לעיל). במקרים שבהם אין המדובר הוא במטרד או במכשול מידי כאמור, הנטל על המדינה
4 הוא כבד יותר, כפי שיובהר בהמשך הדברים.

5
6 אין מחלוקת על כך כי על-פי המצב המשפטי היום, בעקבות פסק-הדין שבערעור, הבעלות
7 במקרקעין עליהם הוקמו המבנים היא של המדינה וכי המבקשים היו בני רשות במקום,
8 רשות אשר בוטלה. עוד אין מחלוקת, כי על-פי אותו פסק-דין, המבקשים נצטוו להתפנות מן
9 המקום. על כן, יש לראות במבקשים כמי שפלו למקרקעין שלא כדין, אם כי, בנסיבות
10 העניין, אין המדובר הוא בפולש במונח ה"רגיל" של המילה, שהרי שבטם של המבקשים
11 התיישב במקום לפני שנים רבות.

12
13 בעקבות פסק-הדין שבערעור, ישיבתם של המבקשים במקרקעין אינה כדין. על כן, ישימה
14 במקרה הזה ההלכה שנקבעה בערעור פלילי 3413/05 [אשר פרי (פטיטו) נ' מד"י (פורסם
15 במאגרים משפטיים)] לפיה, בנייה ללא היתר על מקרקעין שבבעלות המדינה, מהווה אינטרס
16 ציבורי למתן צו הריסה, לפי סעיף 212 לחוק התכנון והבנייה.

17
18 אכן, אין להתעלם מכך שהמבקשים ובני שבטם יושבים במקום מזה שנים רבות. עוד אין
19 להתעלם מכך שהריסתם של המבנים נשוא הבקשות שלפניי, משמעה נטילת קורת הגג של
20 המבקשים, עם כל ההשלכות הקשות לכך.

21
22 ואולם, בנסיבות בהן מצויים כיום המבקשים להתפנות מן המקום, על-פי פסק-דין של בית-
23 משפט מוסמך, אשר נכון להיום תקף הוא, הרי המשקל שיש לתת לאינטרס הציבורי האמור
24 הוא גבוה, ובוודאי גדול הוא מן המשקל שיש לתת לאינטרסים האישיים בנסיבות העניין.

25
26 למסקנה כי האינטרס הציבורי לאי הותרת המבנים הבלתי חוקיים על כנס גובר במקרה
27 שבפניי, באתי גם לאור הממצאים, לפיהם למבקשים קיים פתרון למגורים, במקום הבתים
28 נשוא הבקשות שבפניי. לעניין זה, אפנה לפסקה 16 לפסק-הדין שבערעור, שם נקבע כדלקמן:

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 "לציין, כי אין המדובר הוא בתביעת פינוי חסרת מענה. המשיב, כחלק מהליך
2 הפינוי, הציע למערערים כמו גם לאחרים משבט אבואלקיען ששהו במקום, קרקע
3 חלופית בישוב חורה...".

4
5 במצב דברים זה, ניתן לומר שהאינטרסים האישיים של המבקשים לבל תיהרס קורת הגג
6 שלהם, אינם כבדי משקל בנסיבות העניין ובכל אופן, הם אינם עומדים מול האינטרס
7 הציבורי של מניעת בנייה על קרקע בבעלות המדינה ואי הסכמה ליצירת האנדרלמוסיה
8 שבהפרת חוקי התכנון והבנייה, תוך שחוטא ייצא בסופו של דבר נשכר.

9
10 הדברים אמורים לא רק בהתייחס לאינטרסים דלעיל, אלא גם לעניין העובדה כי לא יהיה
11 בידי המבקשים לקבל היתרי בנייה לבניהם. גם אם בסופו של דבר יאושרו המקרקעין
12 בהליכי התכנון המתאימים כמיועדים לבנייה למגורים, במתכונת זאת או אחרת, הרי בהעדר
13 זכויות למבקשים באותם המקרקעין, הרי הסיכוי שהם יוכלו להכשיר את המבנים, הוא
14 אפסי ולמעשה כלל אינו קיים.

15
16 כאן המקום להתייחס לטענת המבקשים, לפיה המשיבה הציגה, עת ביקשה את הריסת
17 המבנים בשנת '03, עובדות תכנוניות לא נכונות, כאשר היא טענה שהמקום מיועד לייעור,
18 שעה שלאמיתו של דבר, האזור יועד להקמתו של יישוב. דינה של טענה זו להידחות.
19 מתצהירו של האדריכל עלי פורטי מיום 21.8.07, אשר צורף לתגובת המשיבה לבקשה
20 לביטול צווי הריסה, עולה כי תוכנית מספר 107/02/15, מבואות חיראן, הינה תוכנית
21 להקמת שכונה קהילתית, במסגרת המועצה המקומית מיתר. תוכנית זו הוגשה ללשכת
22 התכנון המחוזית בינואר '04, היא תוכנית מורכבת אשר עברה שינויים רבים במסגרת ההליך
23 התכנוני. עוד נרשם בתצהיר, כי ביולי '04 הוחלט על הפקדת התוכנית ובשל הערות ושינויים,
24 נכון למועד כתיבת התצהיר, התוכנית עדיין לא פורסמה בפועל להפקדה. מר פורטי רושם
25 עוד בתצהירו, כי כל המבנים הקיימים המצויים בתחום התוכנית, מסומנים בה להריסה,
26 חלקם מצוי בשטח המיועד לייעור, חלקם על שטח המיועד למגרשי מגורים, חלקם על שטח
27 המיועד לדרכים ויתרתם בשטח המיועד לשצ"פ.

28

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 אם כן, מתצהירו של מר פורטי עולה, כי התוכנית הוגשה ללשכת התכנון המחוזית בינואר
2 04, דהיינו לאחר שהוגשו הבקשות למתן צווי הריסה ולאחר שניתנו הצווים על-ידי כב'
3 השופט י' שפסר.

4
5 אחזור ואדגיש, כי שיקול מכריע, אשר לשיטתי מטה את הכף לטובת האינטרסים הציבוריים
6 במקרה הזה, הוא העובדה שלמבקשים קיים פתרון למגורים במסגרת ישוב קבע בתוך.
7 מבחינה זו, דומה מקרה זה למקרה שהתעורר בב"ש 9191/06 אלמונעאם מוסא טראבין ואח'
8 נ' מד"י (פורסם במאגרים משפטיים), החלטה שלי מיום 12.5.08. המדובר היה בחלק משבט
9 הטראבין, אשר נותר לשכון בסמוך ליישוב עומר, לאחר שחלק אחר של השבט עזב את
10 המקום והתיישב בישוב קבע במקרקעין אשר הוקצו לו לשם כך. לכלל השבט היה פתרון
11 מגורים בישוב קבע חדש והמצב דומה היה למקרה שבפניי עתה. עובדת קיומו של פתרון
12 למגורי המבקשים שם, קיבלה משקל משמעותי לעניין איזון האינטרסים הציבוריים מול
13 האינטרסים של בעלי המבנים, אשר אותם ביקשה המדינה להרוס בצו שיפוטי. יש לציין כי
14 באותו המקרה, ניתן משקל משמעותי ביותר גם לכך שהמבנים במקום הפריעו להרחבת ישוב
15 (עומר).

16
17 כמו במקרה **טראבין** כך גם במקרה הזה, מונח לפתחם של המבקשים פתרון מעשי וכך נקבע
18 גם בפסק-הדין שבערעור. נכון הדבר, כי במקרה הזה לא נטען כי אי הריסת הבתים תעכב
19 באופן מיידי הקמתה של שכונה או ישוב. ואולם, מן הראיות שבפניי עולה כי גורמי התכנון
20 מתכננים להקים במקום ישוב, במסגרת המועצה המקומית מיתר. אם תצאנה תוכניות אלה
21 לפועל, הבתים נשוא הבקשות שלפניי, יפריעו למימוש התוכניות במקום.

22
23 המבקשים מתרעמים על כך שבכוונת המדינה לפנות מן המקום תושבים ערבים בדואים,
24 מתוך כוונה ליישב במקומם תושבים יהודים. אין ספק כי זאת טענה קשה ביותר, כפי
25 שנטענה, ואם ימצאו המבקשים לנכון לעשות כן, הם יוכלו לפעול בעניין זה אצל הגופים
26 המתאימים ובערכאות המשפטיות המוסמכות. אין בידי בית-משפט זה, במסגרת דיון
27 בבקשה לביטול צווי הריסה, לדון בטענות מסוג זה, שכן באות הן כנגד מדיניות גורמי
28 השלטון ותוכניות המתאר במקום. כך סבר גם בית-המשפט המחוזי בפסק-הדין שבערעור

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 ולעניין זה אפנה לדברי כב' השופטת ר.ברקאי בפסקה 15 לפסק-דינה ולדברי כב' השופט
2 א.ואגו בפסקה השניה לחוות דעתו.

3
4 לאור האמור, מצאתי כי יש לדחות את טענותיהם של המבקשים בדבר קיומה של הגנה מן
5 הצדק, פגיעה בזכות הקניין, בזכות לכבוד, בזכות להליך הוגן, ועל כך כי הצווים אינם
6 עומדים בפסקת ההגבלה, בהתייחס לזכויות חוקתיות.

7
8 לא ניתן לומר כי התנהלותה של המדינה הייתה במקרה הזה שערורייתית, משבחרה היא
9 לעשות שימוש בכלי משפטי שניתן לה בחוק התכנון והבנייה. גם אם נתבקשו המבקשים,
10 לפני שנים רבות, להתיישב במקום וניתן להם סיוע כספי, לאחר אסון שפקד אותם, אין
11 פירוש הדבר כי המדינה הסכימה לכך שהמבקשים ישבו במקום לעד, יקנו להם זכויות
12 במקרקעין ויוכלו לבנות מבנים כעולה על רוחם. על אחת כמה וכמה הדברים אמורים נוכח
13 פסק-דינו של בית-המשפט שבערעור, לפיו הבעלות בקרקע היא של המדינה ועל המבקשים
14 לפנות את המקרקעין .

15
16 אין הצווים מהווים פגיעה בלתי מוצדקת ובלתי מידתית בזכות הקניין של המבקשים.
17 ראשית, הקניין במקרקעין אינו מוקנה להם, כך ראינו מפסק הדין שבערעור. שנית,
18 למבקשים פתרון למגורי קבע בישוב חורה ומסיבות השמורות עמם, הם לא מצאו לנכון
19 לקבל פתרון זה עבור השבט. מבחינה זו, לא ניתן לומר כי יהיה בצווים כדי לפגוע בזכות
20 המבקשים לכבודם, שכן אין בכוונת המשיבה להותירם ללא קורת גג, ללא פתרון וללא
21 מענה, אלא נהפוך הוא, כפי שראינו לעיל.

22
23 לא ברורה לי טרונייתם של המבקשים כי נפגעה זכותם להליך הוגן. בבוא בית-המשפט ליתן
24 את צווי ההריסה במקרה הזה, הוצגו בפניו מסמכים ותצהירים, מהם השתכנע בית-המשפט,
25 כי התקיימו התנאים למתן צו לפי סעיף 212. במיוחד הדברים אמורים כאשר הצו ניתן
26 לאחר שלא שיתפו המבקשים פעולה עם המפקחים במקום וגם לא לאחר מכן, כאשר ניתנה
27 להם ההזדמנות "לצעוד צעד קדימה" ולומר: "זהו המבנה שלי". בהליך הוגן זכו המבקשים
28 משהתקיים לפניי דיון מקיף, ארוך וראוי, בבקשתם לביטול צווי הריסה.

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-זרום נ'
אבו אלקיעאן

1 התכלית שמאחורי צווי ההריסה, לפי סעיף 212, ראויה היא. היא באה למנוע מצב של
2 הותרת מבנים שנבנו ללא היתר על כנס, מקום שבו, מסיבות שונות, לא ניתן להעמיד לדין
3 את הבעלים של המבנה או את הבונה. לא הונחו בפניי ראיות אשר עשויות היו להוביל
4 למסקנה, לה טוענים המבקשים, לפיה המשיבה עשתה שימוש בכלי המשפטי של סעיף 212
5 כדי ליישם מדיניות מפלה לטובת יהודים מול ערבים. כאמור, מקומם של טענות אלה הוא
6 בפני טריבונלים אחרים.

7

8 הותרתם של צווי ההריסה היא מידתית בנסיבות המקרה שבפניי. ראשית, הדבר עולה בקנה
9 אחד עם פסק-דינו של בית-המשפט שבערעור, אשר ציווה על המבקשים לפנות את
10 המקרקעין עליהם נבנו המבנים. שנית, במקרה הזה, הותרת הצווים על כנס באה כשבצידה
11 פתרון מעשי אשר יש בו, אם ינהגו הצדדים באופן מושכל, כדי למנוע הותרתם של המבקשים
12 ובני משפחותיהם ללא קורת גג. לא רק זאת, אלא כי בכונתי להורות על דחייה במועד
13 ההריסה, כך שתתאפשר למבקשים תקופת התארגנות מתאימה.

14

15 סוף דבר

16 צווי ההריסה שניתנו בשנת 03', נשוא הבקשות שלפניי, יוותרו על כנס. יחד עם זאת, ועל מנת
17 לאפשר לצדדים לבוא בדברים ביניהם, בין היתר לצורך יישום פתרונות כאלה או אחרים,
18 אני קובע שניתן יהיה לבצע את צווי ההריסה בתום שנה מהיום.
19 למען הסר כל ספק, אני מבהיר בזאת כי אין באמור בהחלטה זו ובדחיית מועד ההריסה,
20 כאמור לעיל, כדי לפגוע או לגרוע באופן כלשהו מפסקי-דין והחלטות של בתי-משפט אחרים,
21 לרבות בפסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בפסק-הדין שבערעור.

22

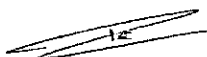
23 כל אחד מן המבקשים ישלם למשיבה הוצאות בסך 1,000 ₪.

24

25 זכות ערעור – תוך 45 יום...

26

27 ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ב, 11/12/2011 במעמד הנוכחים.

ישראל פבלו אקסלרד, שופט

28

בית משפט השלום בקריית גת

11 דצמבר 2011

תל"פ 2136-09 מ.י. ועדה ו מחז-דרום נ'
אבו אלקיעאן

1 באת כח המבקשים:

2 אבקש עיכוב ביצוע.

3
4 באת כח המשיבה:

5 מאחר והצווים ממילא מעוכבים למשך שנה ומאחר ועפ"י הפסיקה אין מקום לעכב ביצוע
6 של תשלום פיקדון, מאחר ואין חשש כי יהיה קושי להשיב חזרה את ההוצאות במידה
7 ותיפסק ע"י ערכאות ערעור, ככל שיוגש, אבקש לדחות את הבקשה.

8
9
10
11
12
13 החלטה

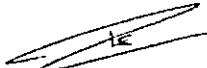
14
15 לאחר ששמעתי את דברי ב"כ הצדדים, מצאתי כי אין מקום להורות על עיכוב ביצוע
16 ההחלטה.

17
18 לעניין צווי ההריסה, הרי נקבע בהחלטתי דלעיל, כי ניתן לבצען רק החל מתום שנה מהיום.

19
20 לעניין החיוב בהוצאות, הרי ברור כי אם יחליטו המבקשים להגיש ערעור ובסופו של יום
21 יבוטל החיוב בהוצאות ע"י ערכאת הערעור, יוכלו המבקשים לגבות בנקל את הסכומים
22 ששילמו.

23
24 על כן, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית.

25
26
27 ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ב, 11/12/2011 במעמד הנוכחים.

28

29 ישראל פבלו אקסלרד, שופט